

her kan redde menneskeliv, men at vi af hensyn til den almindelige samfundsmoral er til at ofre nogen. Ja, undskyld mig, men det forekommer mig at være et kynisk synspunkt, en kynisme, man næsten ikke kan finde udtryk for.

Jeg tror, det var dem, hr. Jørgen Jepsen i sin kronik kaldte narkokrigenes ofre: Vi er nødt til at have nogle, der ligger i rendestenen og har det skidt, til belæring af andre og kommende årgange om, at det her gør man ikke. Det er et barsk synspunkt, og jeg vil bare høre, om jeg har forstået det rigtigt.

Så til glidebanen, hvor hr. Jørgen Winther spørger, hvordan vi kan sætte en grænse. Det synes jeg er en relevant diskussion, og man må jo sige, at vi har de samme problemer i sygehusvæsenet i øvrigt, når vi giver morfin til mennesker, der har stærke smerter. Har vi dér haft behov for at hejse den moralske fane så højt, at vi siger, at det er kun, hvis folk alligevel skal dø af cancer, at vi vil lindre deres smerter? Nej, vel? Det har vi ikke beskæftiget os med fra politisk hold. Men hvis Venstre har brug for, har behov for tal, så sæt dog et tal på og stem for!

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Hr. Villy Søvndal nævner ordet kynisme, fordi jeg erkender, at der er nogle narkomaner, som vil blive reddet, hvis de får heroin, men at grænsedragningen for mig at se er meget, meget svær.

Men jeg vil gerne bede, ja, opfordre hr. Villy Søvndal til at sætte sig ind i en anden problematik, hvor jeg synes, SF er uhyre kynisk. Der findes i dag mange danske kræftpatienter, som får at vide, at der ikke kan gøres mere her i Danmark, og bagefter får at vide: I kan gå hjem og drikke noget rødvin, og så kan I bare have det så godt. I udlandet, i Tyskland, Sverige, England har man en helt anden holdning til kræftpatienter. Der behandler man dem aktivt langt, langt bedre. Der synes jeg og Venstre, at det ville være særdeles udmærket, hvis disse patienter fik det frie valg. Herved ville vi kunne redde ret mange mennesker fra at dø af kræft. Mange ville få det langt bedre. Dér siger SF kynisk nej. Her er ikke nogen grænsedragningsproblemer. Her er situationen bare, at SF siger nej til det her sammen med Socialdemokratiet. Her er et område, vi måske kunne drøfte noget mere, for her kunne man virkelig redde nogle mennesker.

Angående narkomanerne: Der er ikke nogen nemme løsninger. De har behov for omsorg, de

har behov for kærlighed og især behov for, at der er nogle enkelte mennesker, som de ser ofte, der tager sig pænt og kærligt af dem. Det er noget af det, de især har behov for.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Nu blev der her for lidt siden nævnt noget om kynisme. Mener hr. Jørgen Winther, at det er mere kynisk at sætte folk på venteliste eller nægte dem stoffri behandling, når de gang på gang tigger og beder om stoffri behandling? Er det ikke kynisme?

Ude i det virkelige liv – det er ikke myter, det er ude fra det virkelige liv – siger misbrugskon-sulenter igen og igen i pressen: Vi har en kø af mennesker, der står hver eneste dag og tigger og beder os om at komme i stoffri behandling. Er det ikke kynisme at nægte dem det?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Under hr. Jørgen Winthers indlæg kom jeg til at tænke på en radioudsendelse, jeg ved ikke, om den er der længere. Den hed: »Og så til noget helt andet«.

Det, vi diskuterede, var heroin, og det, hr. Jørgen Winther mest svarede på, var angående kræftbehandling, som bestemt er en vigtig diskussion. Jeg er ked af at måtte sige, at det bare ikke er mit område. Jeg arbejder med socialpolitik og narkopolitik. Det er en velkommen diskussion for en sundhedsordfører, der arbejder med det.

Så vil jeg egentlig bare sige, at jeg godt forstår alle de etiske overvejelser i det her. Jeg tror, at alle, der har arbejdet med det her område, har været dem igennem. Det tror jeg, men jeg synes, det er et barsk synspunkt, at vi er nødt til at anerkende nogle dødsfald, som vi kunne gå ind og redde af moralske grunde.

Det kan godt være, at det er for groft at kalde det et kynisk synspunkt. Det er ikke pænt. Men det er i hvert fald et synspunkt, der, synes jeg, står langt fra det synspunkt, der hedder, at her har vi også at gøre med et menneske, bare et menneske, der har været lidt mindre heldig undervejs i livet og er endt, hvor det er, og der kan vi så af moralske grunde ikke gå ind og hjælpe med det, vi godt ved vil hjælpe.

Det kan godt være, det ikke er kynisk, men det er i hvert fald et synspunkt om nogle mennesker, som ikke sidder her i salen, men som betaler en meget, meget høj pris.